

Arrest

**nr. 59 772 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de bevelen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 februari 2011 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers van Servische nationaliteit, verklaren op 6 april 2010 België te zijn binnengekomen en dienen op 7 april 2010 een asielaanvraag in.

Op 26 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arresten nr. 53 350 en nr. 53 351 van 17 december 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 11 januari 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij dienen een aanvulling in op 2 februari 2011.

Op 14 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 11 januari 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van eerste, derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten B.D. (...) + 5 kinderen : (....)
geboren te (...)*

en van nationaliteit te zijn : Servië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/12/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 15 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van tweede verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten B. R. (...)
geboren te (...)*

en van nationaliteit te zijn : Servië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/12/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen .

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die

geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreffen de bestreden beslissingen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en bevelen om het grondgebied te verlaten, met vermelding van de kinderen. *In casu* betreft het rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk 5 jaar , 8 jaar , 11 jaar, 10 jaar en 7 maanden) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden, door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en/of tweede verzoekende partij optreedt in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep ingediend door de derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoekende partij onontvankelijk is.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat de bestreden bevelen werden genomen in het kader van een gebonden bevoegdheid.

Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3 § 1 van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2010 aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 53 350 en nr. 53 351 van 17 december 2010 werden eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan verzoekers.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de gemachtigde van de staatssecretaris of van de minister niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers noch als vluchteling zijn erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan verzoekers geen nut opleveren. Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan belang. De exceptie opgeworpen door de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.3. Voor zover verzoekers de mening zijn toegedaan dat hen geen bevelen om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven, nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend op 11 januari 2011 en de desbetreffende aanvraag nog steeds hangende was op het ogenblik van de bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen dateren van 15 februari 2011. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid reeds op 14 februari 2011 de beslissing nam waarbij de aanvraag van 11 januari 2011 onontvankelijk wordt verklaard zodat verzoekers dit niet dienstig kunnen aanvoeren.

2.4. Verzoekers voeren een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

2.5. In haar nota repliceert de verwerende partij hierop als volgt:

“Verzoekers hun verwijzing naar de medische toestand van hun te vroeg geboren kindje kan dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Dat aan verzoekers bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, terwijl hun kindje medische verzorging nodig zou hebben, maakt geen schending uit van art. 3 EVRM:

Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten.

R.v.V. nr. 23.204 van 19 februari 2009)

Het voorgaande te meer nu de bestreden beslissingen werden getroffen op grond van artikel 75, §2 van het K.B. dd. 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinques betekend.”

In casu dient te worden vastgesteld dat:

- door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26.08.2010 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

- verzoekers tegen deze beslissing een beroep hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

- De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest dd. 17.12.2010 eveneens geoordeeld heeft dat verzoekers dienden te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus,

zodat de asielprocedure van verzoekers beëindigd is.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers werden geweigerd. Het betreft een gebonden bevoegdheid.

De verwerende partij ziet dan ook niet in op welke manier de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten een schending van de door verzoekers aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur zou kunnen uitmaken. “

2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat zij op 23 september 2010 een kindje kregen dat twee maanden te vroeg werd geboren, hetgeen tot de nodige complicaties heeft geleid. Er is hulp nodig bij de beademing en cardiorespiratoire apparatuur dient te worden aangesloten. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar algemene rapporten en stellen dat zij in hun land van herkomst niet de nodige medische zorgen voor hun dochtertje kunnen krijgen, er is immers geen financiële tenlasteneming van de medische kosten en er bestaat onvoldoende toegang tot basisgezondheidszorg, hetgeen een zeer negatieve impact zal hebben op haar gezondheidstoestand wat in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Bij hun verzoekschrift brengen verzoekers een medisch attest van Dr. A. L. B. *d.d.* 22 oktober 2010 en een medisch attest van Dr. G. D. *d.d.* 27 oktober 2010 bij. Uit deze medische attesten blijkt dat de dochter cardiorespiratoire problemen heeft en dat ze thuis opgevolgd dient te worden door middel van medische apparatuur.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift hun aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet volledig hernemen en eveneens de medische attesten waarop zij zich bij hun aanvraag beriepen, bij hun verzoekschrift voegden.

Deze aanvraag werd op 14 februari 2011 onontvankelijk verklaard omdat verzoekers geen identiteitsdocumenten hadden voorgelegd.

De Raad wijst erop dat de voorbereidende werken bij artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet het volgende bepalen:

*"(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9*ter* om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)"* (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van een gebonden bevoegdheid, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM doet geen afbreuk aan hetgeen gesteld onder punt 2.2.

2.7. Het betoog van verzoekers waarbij zij vermeende schendingen aanvoeren van *“kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, onder andere het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid”*, kan geen afbreuk doen aan de onder het punt 2.2. gedane vaststelling.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET